

Les flors

Sempre he estat amb elles. Vaig creure que eren bones. Amb elles, tot era més fàcil i ho podia veure tot d'una forma més simple, més feliç. Quan estava trist, elles em consolaven, creia que m'entenien, creia.

Les flors de la meva vida, quan van desaparèixer, es va transformar tot en fosc. Tenia por, no volia viure, no sense les meves flors. Les estimava de veritat. Estar sense elles em va provocar moltes coses: tristor, ràbia, impotència... Però verdaderament, el que em feia més por, era que ningú fos capaç d'entendre'm. Estar sol per sempre i que tothom em tractés malament per no saber cuidar el que més volia. Per això vaig fingir estar bé. Que estar sense les meves flors, no em feia mal. Quan per la nit, les enyorava, no plorava. Creia que si feia veure que estava bé, que si la gent veia que no enyorava ni m'afectava la manca de les meves estimades flors, aquesta sensació de malestar marxaria.

No va marxar. Es va anar fent cada vegada major, fins que vaig tenir que deixar-ho tot perquè tot em semblava una tonteria. Creia que era dèbil, perquè m'afectava no tenir les meves flors. Però el que no sabia, que verdaderament, el que més em feia mal, era fingir. Era mentir a tothom per tal de no preocupar-los, per tal de que ningú es fiqués amb mi. Això em feia molta por. Que algú es rigués del meu problema.

Vaig aprendre, que per poder superar aquest problema, primer tenia que acceptar-lo. Tenia que deixar de creure que tothom era perfecte, que tothom tenia els seus defectes i que possiblement, més d'alguna persona, havia perdut alguna cosa estimada. I que no era cap vergonya demanar ajuda quan veritablement es necessita. I que si algú es vol riure del meu problema, és que segur ell té un de pitjor sota aquest fals somriure.

El perfecte cavaller amb el cor trencat